

Молчанов Р. Ю.

ад'юнкт

(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

УДК 342.951

ОКРЕМІ ОСОБЛИВОСТІ ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВАХ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ КОРУПЦІЙНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ ЗА УЧАСТЮ СПЕЦІАЛЬНИХ ПІДРОЗДІЛІВ ПО БОРОТЬБИ З ОРГАНІЗОВАНОЮ ЗЛОЧИННІСТЮ МВС УКРАЇНИ

Розглянуто окремі особливості провадження у справах про адміністративні корупційні правопорушення спеціальних підрозділів по боротьбі з організованою злочинністю. Визначено проблеми здійснення адміністративно-юрисдикційних повноважень на стадії порушення адміністративного розслідування.

***Ключові слова:** провадження у справах про адміністративні правопорушення, адміністративно-юрисдикційна діяльність, спеціальні підрозділи по боротьбі з організованою злочинністю, адміністративно-деліктне законодавство.*

Постановка проблеми. З моменту набуття Україною незалежності відбулися вагомі політичні, економічні та соціальні перетворення, значна демократизація суспільних відносин, пов'язана з прийняттям Конституції України (1996 р.). Другою важливою віхою у розбудові незалежної держави стало підписання 27 червня 2014 р. Угоди між Україною та Європейським союзом про асоційоване членство. Цій події передувала довга боротьба прогресивних сил українського народу, що вилилася у Революцію гідності, яка для всього світу стала символом прагнення народу України до сталих демократичних цінностей, гарантій прав та свобод громадян. Боротьба ще не закінчилася, тому що на сході нашої країни триває антитерористична операція проти супротивників демократичного суверенного розвитку України. Необхідною умовою входження нашої країни до співдружності європейських держав має бути подолання корупції в Україні, створення правових, організаційних, соціальних, політичних важелів протидії корупції.

З 1 липня 2011 р. набули чинності нові антикорупційні Закони України «Про засади запобігання і протидії корупції» та «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за корупційні правопорушення», прийняті Верховною Радою України 7 квітня 2011 р. Указаними законами визначено нові засади запобігання і протидії корупції, а також забезпечено приведення законодавства про кримінальну та адміністративну відповідальність за корупційні правопорушення у відповідність до міжнародно-правових актів. Зазначимо, що органами внутрішніх справ у 2012 р. було складено протоколи про адміністративні корупційні правопорушення щодо 605 осіб, органами Служби безпеки України – щодо 769 осіб, органами Дер-

жавної податкової служби України – щодо 92 осіб, органами Військової служби правопорядку у Збройних Силах України – щодо 50 осіб. Крім того, у 2012 р. до суду було направлено кримінальні справи про 2740 корупційних злочинів. Загальна сума збитків, завданих корупційними адміністративними правопорушеннями, у 2012 р. становила 1 191 730 грн. Загальна сума збитків, завданих кримінальними корупційними правопорушеннями, становила 577,8 млн грн.

Організація Transparency International, яка стежить за рівнем корумпованості у світі, у 2013 р. оприлюднила свій щорічний рейтинг – Індекс сприйняття корупції, у якому Україна посіла 144-е місце (поряд з Нігерією, Папуа – Новою Гвінеєю, Іраном, Камеруном і Центральноафриканською Республікою), набравши на три бали менше, ніж минулого року.

Сучасний вимір України вимагає спрямування основного вектору розвитку на створення демократичного суспільства, здатного забезпечити кожному громадянину реалізацію його здібностей і задоволення його життєвих потреб, але ці процеси супроводжуються рядом негативних тенденцій, що загрожують функціонуванню державного механізму [1, с. 4]. Після Революції гідності зростає необхідність якісно нового рівня протидії ганебному явищу корупції. Одним із засобів такої протидії виступає адміністративно-правовий механізм протидії адміністративно караним корупційним проступкам. Враховуючи той факт, що адміністративні проступки – один з найпоширеніших видів правопорушень [2, с. 8], на фоні тенденції зростання адміністративної деліктності з'явилися нові проблеми, з якими повсякденно стикаються держава, органи адміністративної юрисдикції та громадяни [3, с. 45]. Корупційні адміністративні правопорушення являють собою значну деструктивну силу для суспільства, тому не випадково Кодекс України про адміністративні правопорушення було доповнено главою 13-А згідно із Законом № 3207-VI від 07.04.2011. З огляду на ці обставини виникає потреба в дослідженні особливостей провадження у справах про адміністративні корупційні правопорушення за участю спеціальних підрозділів по боротьбі з організованою злочинністю МВС України.

Мета статті полягає в тому, щоб на основі аналізу юридичної літератури, чинного законодавства, розвитку норм Конституції України з'ясувати окремі особливості провадження у справах про корупційні адміністративні правопорушення за участю спеціальних підрозділів по боротьбі з організованою злочинністю, визначити їх сутність та шляхи розвитку з урахуванням європейського розвитку держави й реформи правоохоронної системи взагалі та МВС України зокрема.

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. У сучасній українській науці проблемам адміністративної юрисдикції, зокрема провадженням у справах про адміністративні правопорушення, присвятили свої праці В.Б. Авер'янов, Є.В. Герасименко, С.М. Гусаров, І.П. Голосніченко, С.Т. Гончарук, Д.П. Калаянов, Т.О. Коломоєць, А.Т. Комзюк, В.К. Колпаков, О.В. Кузьменко, Є.В. Курінний, Д.М. Лук'янець,

О.І. Миколенко, Р.В. Миронюк, О.І. Остапенко, Д.В. Приймаченко, В.К. Шкарупа, Х.П. Ярмакі та ін.

Проте деякі сторони досліджуваного предмета потребують окремого розгляду, наприклад, питання удосконалення адміністративно-юрисдикційної діяльності спеціальних підрозділів по боротьбі з організованою злочинністю в частині провадження у справах про адміністративні корупційні правопорушення, яке має відбуватися у процесі реформування всієї системи правоохоронних органів, зокрема МВС України; проблеми виявлення, фіксації та належного оформлення справи про адміністративне правопорушення корупційного діяння.

Виклад основного матеріалу. Основні завдання протидії корупції покладаються на спеціально уповноважених суб'єктів, які безпосередньо здійснюють у межах своєї компетенції заходи щодо виявлення, припинення та розслідування корупційних правопорушень. Спеціально уповноваженими суб'єктами у сфері протидії корупції є органи прокуратури, спеціальні підрозділи по боротьбі з організованою злочинністю Міністерства внутрішніх справ України, по боротьбі з корупцією та організованою злочинністю Служби безпеки України, якщо інше не передбачено законом [4].

Розглянемо особливості адміністративно-юрисдикційної діяльності спеціальних підрозділів по боротьбі з організованою злочинністю Міністерства внутрішніх справ України. Важливим елементом адміністративно-юрисдикційної діяльності є провадження у справах про адміністративні правопорушення у сфері протидії корупції. Провадження у справах про адміністративні правопорушення – це регламентована адміністративно-процесуальними нормами діяльність державних та громадських органів, спрямована на розгляд справ про адміністративні правопорушення, застосування у необхідних випадках адміністративних стягнень [5, с. 5-6].

Досягнення мети в організації провадження у справах про адміністративні корупційні порушення зумовлюється первинними процесуальними діями працівників спеціальних підрозділів по боротьбі з організованою злочинністю. Ці дії в адміністративній науці отримали назву “адміністративне розслідування”, у законодавстві та на практиці – “порушення справи про адміністративні порушення”. Весь процес складається з кількох фаз розвитку, що змінюють одна одну; їх прийнято називати стадіями. “Під стадією слід розуміти таку відносно самостійну частину провадження, яка поряд з його загальними завданнями має властиві тільки їй завдання та особливості. Стадії відрізняються одна від одної колом учасників провадження, характером проваджуваних дій та їх юридичною роллю” [6, с. 346].

Кожна стадія складається з окремих етапів – груп взаємопов'язаних дій. Слід мати на увазі, що в чинному адміністративному законодавстві України стадії провадження спеціально не виділяють. У науці за наявності однозначності визначення поняття “стадія” відсутня єдина думка щодо їх кількості та назв. Так, більшість адміністративістів (Л.В. Коваль, В.К. Колпаков, С.Т. Гончарук, Д.П. Калаянов, Г.П. Бондаренко, Ф.Д. Фіночко, А.Є. Луньов) вважають,

що система стадій та етапів провадження може бути побудована таким чином:

1. Адміністративне розслідування: а) порушення справи; б) встановлення фактичних обставин; в) процесуальне оформлення результатів розслідування; г) направлення матеріалів на розгляд за підвідомчістю.

2. Розгляд справи: а) підготовка справи до розгляду і заслуховування справи; б) прийняття постанови; в) доведення постанови до відома.

3. Перегляд постанови: а) оскарження, опротестування постанови; б) перевірка законності постанови; в) винесення рішення; г) реалізація рішення.

4. Виконання постанови: а) звернення постанови на виконання; б) безпосереднє виконання [7, с. 61; 8].

Деякі науковці (Ю.С. Шемшученко, В.Ф. Погорілко, І.П. Голосніченко та ін.) розглядають адміністративне розслідування “як самостійну стадію провадження” [9, с. 3], у той же час А.Т. Комзюк, Ю.П. Битяк, В.В. Зуй, Л.В. Коваль (у ранніх працях) адміністративне розслідування не виділяють навіть як складову частину першої стадії провадження. Так, Л.В. Коваль у роботі “Административно-деликтное отношение” зауважує, що для подібного виділення немає підстав, та наводить такі аргументи: по-перше, “... відсутнє достатньо послідовне та чітке нормативне оформлення різних засобів пошуку та фіксації різних даних, що мають доказове значення (відсутня певна форма фіксації опитування свідків, проведення огляду тощо, ці дії та їх результати можуть фіксуватися як у протоколах, так і у службових документах, що містять короткий опис і результати процесуальних дій)” [10, с. 185-186]. Цю думку поділяє Є.В. Додін [11, с. 68]. По-друге, адміністративне розслідування не завжди повинно передувати стадії порушення адміністративної справи (бути її частиною), “...а може мати місце й після неї, під час розгляду справи, коли, наприклад, відсутня впевненість, що особа правопорушника встановлена достовірно” [12, с. 186.]. На наш погляд, адміністративне розслідування слід розглядати у двох вимірах: перший – це попереднє розслідування, другий – адміністративне розслідування, яке виникає після порушення справи про адміністративне правопорушення, котре здебільшого асоціюють зі складанням протоколу про адміністративне правопорушення. Втім, на нашу думку, можуть виникати ситуації, коли для виявлення того чи іншого адміністративного правопорушення необхідно провадити дії, які передують власне порушенню справи про адміністративне правопорушення, і головне, не обов’язково будуть мати наслідки у вигляді складення протоколу про адміністративне правопорушення, не говорячи вже про притягнення до адміністративної відповідальності. Якщо керуватися теоретичними здобутками науки кримінального права та кримінології, криміналістики, оперативно-розшукової діяльності, то ми маємо справу із правопорушеннями, які вчиняються в умовах неочевидності. І адміністративні корупційні правопорушення постають в якості такого прикладу.

А відтак визнання очевидного факту потребує зовсім іншого тлумачення діяльності на стадії попередження, припинення адміністративного правопо-

рушення. Це само по собі не є новелою кримінологічної науки, разом з тим набуває значення в умовах дискусії щодо виокремлення адміністративно-деліктного права та її наслідками у вигляді відсутності потреби у формуванні адміністративно-деліктної політики в цілому, визнанні адміністративної деліктології як фактичного явища, що існує переважно в межах кримінологічної науки, але потребує визначення власного предмета впливу. В цьому аспекті слід назвати праці І.П. Голосніченка, Є.В. Додіна, М.М. Дорогих, Л.В. Ковалю, В.К. Колпакова, Т.О. Коломієць, О.І. Остапенко, якими створено теоретичне підґрунтя для об'єктивування предмета нової науки – адміністративної деліктології, перед котрою постають фундаментальні завдання щодо протистояння адміністративним деліктам, що не спричиняють великої суспільної небезпеки, але мають суттєвий вплив на суспільні відносини, стан правопорядку. За певних обставин окремі адміністративні правопорушення можуть переростати у кримінально карані діяння. Розвиток наукової дискусії з адміністративної деліктології привів до необхідності розмежування адміністративних правопорушень, злочинів та кримінально караних діянь.

Саме тому провадження у справах про корупційні адміністративні правопорушення також є достатньо специфічним і вимагає поглибленого аналізу. Як зазначає С.С. Гнатюк, стадія порушення та адміністративне розслідування справи про адміністративний проступок – це система процесуальних дій, які проводять органи адміністративної юрисдикції для кваліфікації та фіксації протиправного діяння. Ця стадія наповнена такими етапами: попереднє адміністративне розслідування (дідання): виявлення та припинення правопорушення, збір та фіксація доказів, опитування очевидців, встановлення свідків, доставляння підозрюваного; розслідування: складання протоколу, відбирання пояснень, вилучення речей та документів, особистий огляд, медичне освідчення, проведення експертизи, фіксація результатів розслідування у процесуальних документах; передача справи за підвідомчістю для розгляду: формування матеріалів справи та виконання вимог діловодства щодо документообігу в органах публічної влади [13, с. 15-16].

Порушення справи є початковою стадією провадження у справах про адміністративне корупційне порушення, основне призначення якої полягає у фіксації факту порушення, оформленні протоколу фіксації та попередній оцінці наявних доказів у справі, здійсненні заходів забезпечення провадження у справі, вилученні у передбачених законом випадках речей та документів, адміністративному затриманні.

Від повноти та різноманітності зазначених дій прямо залежать правильність юридичної кваліфікації правопорушення, законність та обґрунтованість рішення у справі, а в кінцевому підсумку й ефективність адміністративної юрисдикції у сфері протидії корупції. Тому діяльність спеціальних підрозділів по боротьбі з організованою злочинністю стосовно порушення справ про корупційні адміністративні порушення як однієї з умов ефективності адміністративної юрисдикції в цілому належить до сфери нашого розгляду. Виявлення корупційного адміністративного делікту та особи, яка його скоїла, тягне за собою,

відповідно до чинного законодавства, обов'язковість його фіксації у протоколі про адміністративне правопорушення. На думку А.Т. Комзюка, “протокол є єдиним процесуальним документом, який слугує підставою для подальшого провадження у справі про адміністративне правопорушення” [14, с. 209].

Протокол про адміністративне правопорушення є актом порушення процесу у справі і вважається основним документом на всіх стадіях провадження у справі; він не тільки закріплює факт адміністративного корупційного правопорушення та є підставою для його розгляду компетентним органом, але й містить у собі попередню негативну оцінку діяння. Тому, на наш погляд, Д.М. Бахрах певною мірою справедливо називає протокол про адміністративне правопорушення обвинувальним документом: він містить у собі результати проведеного розслідування, а саме особисті дані про сутність правопорушення та порушника [15, с. 153]. Іншими словами, зміст протоколу повинен давати чітке уявлення про характер адміністративного проступку та можливості правильної оцінки його з позиції закону. На превеликий жаль, до складання протоколу на практиці нерідко ставляться без належної уваги, формально, непрофесійно, що, безумовно, негативно впливає на ефективність адміністративної практики. Отже, неправильно складений протокол може суттєво вплинути на правильну оцінку дій порушника, а також оцінку його протиправної поведінки в цілому.

Протокол – це документ, у якому в концентрованому, стислому вигляді викладено відомості про особу правопорушника, місце, час та суть адміністративного правопорушення. Іншими словами, протокол являє собою документ, що містить необхідну для розгляду справи інформацію, але не безпосередню, а опрацьовану особою, що його склала. Практика адміністративно-юрисдикційної діяльності свідчить, що помилки трапляються головним чином через низьку якість попередньої підготовки справи. Привертає до себе увагу той факт, що органи адміністративно-юрисдикційної діяльності не завжди дотримуються визначених законодавством вимог щодо підготовки справи до розгляду. Особливо це стає очевидним в тих випадках, коли протоколи передаються на розгляд до суду. Враховуючи значущість інформації, яка міститься у протоколі, законодавець дозволяє його складати лише певному колу осіб. У ст. 255 КУпАП України передбачено осіб, які мають право складати протокол про адміністративне правопорушення. Причому в статті не деталізуються конкретні підрозділи правоохоронних структур (наприклад, УБОЗУ), а лише зазначається, що протоколи про адміністративні правопорушення за корупційні діяння мають право складати посадові особи: органів внутрішніх справ, органів служби безпеки, органів державної податкової служби (Державної фіскальної служби – Р.М.), органи управління Військової служби правопорядку у Збройних силах України (за правопорушення, вчинені військовослужбовцями та військовозобов'язаними під час виконання ними службових обов'язків), прокурор або уповноважена ним особа із працівників прокуратури.

Можна, звичайно, говорити, що реальність багатогранна й така кількість “протокольних органів” не повинна нікого бентежити. У разі якщо будуть ви-

явлені суттєві недоліки при підготовці до розгляду, протокол має бути повернений особі, яка склала протокол, а недоліки повинні бути усунені в термін не більш ніж три доби з моменту повернення. У проекті Кодексу України про адміністративні проступки слід чітко визначити коло осіб, уповноважених складати протоколи про адміністративні правопорушення, порядок та строки направлення протоколів, надолуживши прогалини чинного законодавства.

Згідно зі встановленою практикою протоколи складаються на бланках, розроблених за типізованою формою, що відповідає вимогам ст. 256 КУпАП. Типізовані форми бланків протоколів розробляються міністерствами, державними комітетами та відомствами (у тому числі МВС України). Звертає на себе увагу той факт, що ці проформи не завжди ідентичні за структурою, в них іноді відновлюються прогалини, яких припущено в нормативних приписах стосовно форми та змісту протоколу [2, с. 145-148]. У зв'язку з цим питання уніфікації форми протоколу знаходить підтримку деяких сучасних дослідників [2, с. 141]. Втім, ідея ця не нова, раніше її висловлювали у своїх працях Л.В. Коваль, М.Я. Масленніков та інші адміністративісти [12, с. 151-152; 15, с. 65-66].

Не відхиляючись від цієї ідеї, висловлюємо свою точку зору про необхідність існування окремого протоколу про корупційне адміністративне порушення. Наприклад, при складанні протоколу про вчинення адміністративного корупційного правопорушення особа, що його складає, одночасно з надісланням протоколу до суду надсилає прокурору, органу державної влади, органу місцевого самоврядування, керівникові підприємства, установи чи організації, де працює особа, яка притягається до відповідальності, повідомлення про складення протоколу із зазначенням характеру вчиненого правопорушення та норми закону, яку було порушено. На нашу думку, факт надіслання такого повідомлення має зазначатися у протоколі про адміністративне корупційне правопорушення.

Під час оформлення протоколу про адміністративне правопорушення працівником УБОЗ чи іншою уповноваженою на те посадовою особою попередньо оцінюються встановлені та зафіксовані докази у справі.

Має свої особливості й оцінка доказів при вчиненні корупційних адміністративних правопорушень. Оцінюючи загальний порядок доказування у справах про адміністративні правопорушення, Є.В. Додін зазначав: "Оцінка доказів включає з'ясування таких питань: а) чи допустимим є використання отриманої інформації як доказу у справі в тих випадках, коли законом коло допустимих доказів визначене з вичерпною повнотою; б) чи належить досліджуваний доказ до справи; в) в якому зв'язку перебуває даний доказ для встановлення фактичного стану справи" [17, с. 60]. Доказування в юридичному процесі, у тому числі в адміністративному провадженні, – це різновид пізнавальної діяльності [18, с. 24], що здійснюється в межах загальних закономірностей пізнання (йому властиві положення про істину як відображення об'єктивної реальності у свідомості людей, про ступені пізнання тощо), і у той же час має прикладний характер та ряд специфічних рис, зумовлених

специфікою предмета, засобів та прийомів пізнання, які юрисдикційний орган ставить перед собою. Проте доказування в останньому виді провадження також має певний правовий характер і відіграє суттєву роль у встановленні об'єктивної істини у розгляді справи та при застосуванні адміністративного стягнення. Доказування органів адміністративної юрисдикції органічно пов'язане з глибоким та всебічним вивченням конкретної ситуації, під час якої органи (посадові особи) використовують весь арсенал існуючих прийомів та методів. На підтримку цього положення висловлюється І.П. Голосніченко: «Ще у 1973 році Є.В. Додін зайняв правильну позицію у погляді на адміністративний процес, визнавши необхідність ретельного вивчення обставин справи. Ця пізнавальна діяльність, спрямована на з'ясування фактичних обставин справи, є спеціальним видом пізнання. Доказування ... є так само необхідною умовою у справі встановлення істини, як і для судових і слідчих органів. У ст. 252 КУпАП закріплено обов'язки органу або посадової особи оцінювати докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному та об'єктивному дослідженні всіх обставин справи в їх сукупності, керуючись законом і правосвідомістю» [19, с. 73-77]. Ми безумовно підтримуємо зазначені твердження. Але висловлені думки залишаються в цілому актуальними для загальних засад провадження у справах про адміністративні правопорушення. У радянські часи взагалі будь-яка згадка про корупцію як явище відверталася. Розвиток сучасної теорії та практики провадження у справах про корупційні адміністративні правопорушення має спиратися на сучасні законодавчі реалії.

Так, уся діяльність спеціальних підрозділів по боротьбі з організованою злочинністю, які відповідно до ст. 5 Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби зі злочинністю» є суб'єктами системи органів, що здійснюють боротьбу з організованою злочинністю, – здійснювати весь комплекс оперативно-розшукових заходів з метою попередження, припинення та притягнення до відповідальності осіб, які вчинили правопорушення.

Разом з тим відповідно до ст. 5 Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції» спеціально уповноваженими суб'єктами у сфері протидії корупції є органи прокуратури, спеціальні підрозділи по боротьбі з організованою злочинністю Міністерства внутрішніх справ України, по боротьбі з корупцією та організованою злочинністю Служби безпеки України, які безпосередньо здійснюють у межах своєї компетенції заходи щодо виявлення, припинення та розслідування корупційних правопорушень.

Таким чином, фактично існує нормативно врегульоване положення, відповідно до якого виявлення, збір доказів, їх фіксація може відбуватися фактично до стадії порушення справи про корупційне адміністративне правопорушення та її початкових елементів, таких як попереднє адміністративне розслідування, адміністративне розслідування. Можливо, на цьому прикладі можна зробити припущення, що теоретичну конструкцію стадій провадження у справах про адміністративні правопорушення, яка традиційно унормовується тільки підзаконними актами (наказами – *Р.М.*), слід деталізувати в май-

бутньому Кодексі про адміністративні проступки чи Кодексі про адміністративні проступки та кримінально карані діяння.

Висновки. Подальший рух України до європейського простору актуалізує питання реформування всієї правоохоронної системи держави, що має відбуватися в руслі формування засад нової доктрини адміністративного права, за якою головним завданням даної галузі права є забезпечення реалізації та захисту прав і свобод людини і громадянина. Зазначені нами окремі особливості провадження у справах про адміністративні правопорушення за участю спеціальних підрозділів по боротьбі з організованою злочинністю мають досліджуватися у подальшому з огляду на оновлене кримінально-процесуальне законодавство та новели адміністративно-деліктного законодавства.

Бібліографічні посилання

1. *Заброда Д.Г.* Адміністративно-правові проблеми взаємодії суб'єктів боротьби з корупцією : монографія / Д.Г. Заброра, В.К. Колпаков. – Дніпропетровськ, 2007.
2. *Коломоєць Т.О.* Штраф за законодавством про адміністративні правопорушення України : монографія / Т.О. Коломоєць. – Запоріжжя, 2000.
3. *Саенко С.* Тенденції формування та реалізації державної правової політики протидії адміністративної деліктності / С. Саенко // *Юридична Україна*. – 2008. – № 4. – С. 45–50.
4. Про засади запобігання і протидії корупції : Закон України // *ВВР*. – 2011. – № 40. – Ст. 404.
5. *Бахрах Д.Н.* Административная ответственность граждан в СССР / Д.Н. Бахрах. – Свердловск, 1989.
6. *Колпаков В.К.* Адміністративне право України : підруч. / В.К. Колпаков. – К., 1999.
7. *Гончарук С.Т.* Адміністративна відповідальність за законодавством України: адміністративно-юрисдикційні повноваження органів внутрішніх справ : навч. посіб. / С.Т. Гончарук. – К., 1995.
8. *Коваль Л.В.* Відповідальність за адміністративні правопорушення / Л.В. Коваль. – К., 1975.
9. *Шемшученко Ю.С.* Юридична енциклопедія / Ю.С. Шемшученко. – К., 1999. – Т. 1. – С. 47.
10. *Коваль Л.В.* Адміністративне право : курс лекцій для студ. юрид. вузів та ф-тів / Л.В. Коваль. – К., 1998.
11. *Додин Е.В.* Доказывание в административно-юрисдикционной деятельности органов внутренних дел : учеб. пособие / Е.В. Додин. – К., 1985.
12. *Коваль Л.В.* Административно-деликтное отношение / Л.В. Коваль. – К., 1979.
13. *Гнатюк С.С.* Стадії провадження у справах про адміністративні проступки : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / С.С. Гнатюк. – Львів, 2010.
14. *Комзюк А.Т.* Заходи адміністративного примусу в правоохоронній діяльності міліції (поняття, види та організаційно-правові питання реалізації) : монографія / А.Т. Комзюк. – Х., 2002.
15. *Бахрах Д.Н.* Производство по делам об административных правонарушениях / Д.Н. Бахрах, Э.Н. Ренов. – М., 1989.
16. *Масленников М.Я.* Административно-юрисдикционный процесс: сущность и актуальные вопросы правоприменения по делам об административных правонарушениях / М.Я. Масленников. – Воронеж, 1990.
17. *Додин Е.В.* Доказательства в административном процессе / Е.В. Додин. – М.,

1973.

18. Шкарупа В.К. Доказування та докази в адміністративно-примусовій діяльності органів внутрішніх справ (міліції) / В.К. Шкарупа. – К., 1995.

19. Голосніченко І.П. Адміністративне право України (основні категорії та поняття) : посіб. / І.П. Голосніченко. – Ірпінь, 1998.

Молчанов Р.Ю. Некоторые особенности производства по делам об административных коррупционных правонарушениях при участии специальных подразделений по борьбе с организованной преступностью МВД Украины. Рассматриваются особенности производства по делам об административных коррупционных правонарушениях при участии специальных подразделений по борьбе с организованной преступностью. Поднимаются вопросы реформирования правоохранительных органов.

Ключевые слова: производство по делам об административных коррупционных правонарушениях, административно-юрисдикционная деятельность, специальные подразделения по борьбе с организованной преступностью, административно-деликтное законодательство.

Molchanov R. Yu. Some features of administrative-jurisdictional activities of special units to combat organized crime in terms of law-enforcement reform. The article deals with questions of administrative-jurisdictional activities of special units to combat organized crime. The author raises questions of reforming law enforcement agencies. Resulting of implementation of the provisions of the Constitution of Ukraine, the Concept of administrative reform, the need to amend the Constitution of Ukraine, indicates the need for a fundamentally new status of the executive authorities, local self-government, forms and methods of their work, active participation of citizens in their formation and control over the activities. The author studied the works on issues of administrative jurisdiction conducted by Ukrainian leading scholars. In this study the problems of terminology are in the consideration of this category. He emphasizes the importance of developing administrative-jurisdictional relations, their study closely all the saints with the reform of the Ministry of Internal affairs of Ukraine. Paying attention to suggestions for improvement of administrative-jurisdictional activities of special units to combat organized crime, it is noted that this improvement occurred mainly from the perspective of operational-search activities as the main scope of their functions. However, an indictment of the existing order some of the actions of administrative-jurisdictional associated with the adoption of the new Criminal Procedural Code. The author states that the formation of a new doctrine of administrative law, whose main task is the implementation and protection of human rights and freedoms, should affect the reform of law-enforcement agencies. And the specificity of fulfilling their tasks requires a clear separation of jurisdictional, operational-search and criminal procedural activities.

Keywords: administrative- jurisdictional activity, special units to combat organized crime.

Надійшла до редакції 24.06.2014